

פרק צ. רופאים.

פקודה המסדירה את מקצוע הרפואה.

פרק צ.

פקודות

מס' 4 לש' 1928

מס' 30 לש' 1934

[15 בפברואר, 1928]

1. פקודה זו תקרא פקודת הרופאים.

השם הקצר

2. (1) בפקודה זו יהיו למונחים הבאים הפירושים דלקמן מלבד אם ענין הכתוב יחייב פירוש אחר —

פירוש

„דיפלומה“ פירושה דיפלומה, תאר השכלה, תעודת חברות ותעודת חבר, רשיון, הרשאה לעסוק במקצוע, מכתבים, כתב-סמיכה, כתב עדות או תעודה או כל כתב או תעודה אחרים שניתנו מטעם אוניברסיטה, אגודה, קולג' או מוסד אחר או מטעם כל מחלקה או מטעם בני אדם המכהנים מטעם הממשלה של איוו מדינה או מקום;

„מנהל“ פירושו מנהל מחלקת הבריאות;

„רופא“ פירושו מי שהורשה לעסוק ברפואה עפ"י פקודה זאת.

(2) שום דבר האמור בפקודה זאת לא ימנע —

(א) רופא שנים, רוקח או מילדת בעלי רשיון מעסוק במקצועם בהתאם לפקודה הנוהגת לגבי מקצועם;

(ב) אחות רחמניה או כל אדם אחר מלטפל בחולה; או

(ג) כל אדם אחר מליעץ עצה עראית או מלטפל טפול עראי בחולה שלא

על מנת לקבל פרס או שכר, או מלעבוד בהשגחתו האישית הישרה של רופא.

3. (1) לא יעסוק אדם ברפואה, אלא אם כן יש בידו רשיון שניתן לא יעסקו ברפואה אלא בעלי רשיון בלבד עפ"י סעיף 4.

(2) כל המציג את עצמו בפני הצבור, בין בפירוש ובין מכללא, כאדם המוכשר או מוכן לבדוק, לקבוע דיאגנוזה, לטפל בחולים או לרשום תרופה לחולים או לפצועים, או לטפל בנשים יולדות או למלא כל מיני שירותים אחרים הנעשים כרגיל ע"י רופא, מנתח או מילד, הריהו נחשב כעוסק ברפואה.

4. (1) בקשת רשיון לעסוק ברפואה תוגש למנהל, והוא יתן את הרשיון מתן רשיונות לכשיתברר לו שבעל הבקשה —

(א) הוא בעל אופי טוב,

(ב) למד את תורת הרפואה משך תקופה של חמש שנים לפחות באוניברסיטה או בבית ספר לרפואה המוכרים ע"י המנהל וקבל דיפלומה המוכרת ע"י המנהל, וכי

(ג) הוא אזרח פלשתינה (א"י) או קבל רשות להשאר לתמיד בפלשתינה (א"י).

(2) מס של שני פונטים ישולם עם מתן רשיון לעסוק ברפואה.

(3) כל שניתן לו רשיון יפורסמו שמו וכתובתו בעתון הרשמי.

5. כל שסרבו ליתן לו או שלא נתנו לו רשיון לעסוק במקצוע הרפואה, יוכל ערעור על סרוב ליתן בתוך ששה חדשים מיום הסרוב לערער בפני בית המשפט העליון שישיב כבית משפט גבוה, ובכל ערעור כזה יוכל בית המשפט העליון ליתן הוראות בדבר ככל אשר ימצא לנכון, לרבות כל הוראה בדבר הוצאות הערעור, וצו בית המשפט יהא צו גמר ומכריע.

6. (1) כל מקום שנראה לו לנציב העליון, על יסוד תלונה מאת בטול רשיונות והפסקתם המנהל או מכל אדם שנפגע, כי בעל הרשיון לעסוק ברפואה אשם בהתנהגות שאינה

הולמת את מקצוע הרפואה, או שקבל את רשיונו על יסוד טענות כוזבות, או שנמצא בלתי מוכשר למלא את חובותיו המקצועיות, או שנמצא מתרשל-התרשלות חמורה במילוי חובותיו המקצועיות או שהתמיד באי מילוי הוראות פקודה זאת, או שנמצא חייב בדיון על עברה פלילית, יכול הנציב העליון לבטל את הרשיון או לצוות להפסיקו לאותו זמן שיקבע על ידו:

בתנאי שלא ינתן שום צו ביטול או הפסקה, אלא אם כן ניתנה לו לאדם שקבלו עליו הזדמנות להגיש לנציב העליון הודעה בכתב שבה הוא מלמד זכות על עצמו;

ובתנאי שאם האדם שקבלו עליו נאשם בהתנהגות שאינה הולמת את מקצוע הרפואה, יהא רשאי להגיש את תעצומותיו בפני ועדה רפואית המורכבת מהמנהל ומאותם האנשים שהנציב העליון ימנם.

(2) הועדה המוזכרת בסעיף-הקטן הקודם תגיש דין-וחשבון בכתב לנציב העליון.

(3) משניתן צו ביטול או הפסקה, חייב בעל הרשיון להחזיר את רשיונו למנהל.

(4) מי שבוטל או הופסק רשיונו יפורסמו שמו וכתובתו בעתון הרשמי.

7. (1) שום אדם, פרט לאלה שיש בידם רשיונות לעסוק ברפואה עפ"י פקודה זאת, לא ישתמש בתואר רופא, רוקח או בכל תואר אחר כיוצא בזה, בין שאותו תואר מובע במלים ובין שהוא מובע באותיות, שמסתבר מתוכם שהוא בעל הכשרה רפואית.

השמוש בתארים
שמסמעתם הכשרה

(2) שום בעל רשיון עפ"י פקודה זאת לא יטול לעצמו ולא יקבע על ביתו כל תואר שיש בהם כדי לרמוז שהוא משתייך למעמד מקצועי שונה מזה שהוא משתייך אליו באמת או שיש לו הכשרה שונה מזו שיש לו באמת, ולא ישתמש באותו תואר או תיאור בקשר עם ביתו או עבודתו:

בתנאי שאין למנוע שום רופא מלהשתמש בתואר „דוקטור“.